Liviu Ioan Muresan
Apocalipsa sufletului

2009-09-05

Se ridică cu greutate, se sprijini de pământ şi mîna îi alunecă pe o pojghiţă subţire. Chiar şi în picioare îşi păstră cu greu echilibrul. Întreg pământul era acoperit cu acea pojghiţă fără aderenţă, un patinoar mare ce îi făcea deplasarea imposibilă. Privi modulul aflat la aproape două sute de metri şi forţă înaintarea. Trebuie să ajung neapărat acolo, gîndi, mirat parcă de distanţa la care a fost proiectat. Era primul om ce puse piciorul pe o planetă dintr-o galaxie vecină. Se gîndea la un citat măreţ:"un pas mic…" şi surîse. Paşii aceştia imposibili. Căzu, se ridică şi porni iar. Temperatura nu depăşea 30 de grade celsius, dar aici părea insuportabilă. Diametrul soarelui uriaş şi roşiatic acoperea jumătate din linia orizontului. Se hotărî să se tîrască pînă la modul. Sub coate pojghiţa aceea se crăpa cu un sunet îmbufnat, auzea parcă şi un susur de apă dedesubt, însă nu-l putea defini cu exactitate. Pământul acesta e viu, gîndi, e un creier imens protejat de radiaţiile solare. Zîmbi iar la gîndul acesta. O sete cumplită îl cuprinse dintr-odată, buzele îi erau uscate, sau era doar o senzaţie ciudată. Întinse mîna şi apucă bara metalică ce cuprindea scara sub formă de spirală. Urcă cu oarecare uşurinţă, picioarele îi erau acum sigure, şi puse mîna instinctiv pe trusa de subzistenţă.

La Centru Spaţial Internaţional programul de colonizare iniţiat în urmă cu 180 de ani se derula conform planurilor. Succesele din zona învecinată Terrei, amplasarea oraşelor interplanetare şi implementarea programelor de minerit în propriul sistem solar, dădeau satisfacţie susţinătorilor colonizării. Manifestaţii, ce-i drept de mare amploare, organizau doar marile biserici apocaliptice, adepţii convinşi de apropierea inevitabilă a Marii Întîlniri. Predicatorii ridicau vocea pe marile ecrane sferice din pieţe, chiar şi pe stadioanele oraşelor interplanetare şi propovăduiau „retragerea în sine" ca formă a regăsirii. Sinuciderile în grup au încetat de mult, de pe vremea schismei înţelepţilor, cînd marea sinucidere a dus la dispariţia totală a transcendenţilor prin sacrificiu.
În această atmosferă tulbure, vocea autoritară a marii doamne era singura capabilă să impună continuarea proiectelor vechii autorităţi. Contestarea acesteia era sacrilegiu, pedeapsa fiind pe măsură. De aceea retragerea în sine era singura posibilitate de afirmare a opoziţiei. Doar guvernul din umbră mai dădea oarece speranţe liderilor apocaliptici. Însă deja devenise legendă, de peste trei generaţii nu au mai transmis nici un mesaj.

După schismă viaţa oamenilor s-a schimbat total. Anarhia a luat loc păcii de 100 de ani. Părea torul pierdut, jumătate din populaţia pământului a pierit în marea sinucidere şi luptele ce i-au urmat. Instabilitatea politică, bătălia bisericilor tradiţionale şi intervenţia apocalipticilor nu lăsau nici o speranţă de liniște. Aşa că apariţia marii doamne a fost ca o uşurare. Fără a recunoaşte, cu toţii doreau reinstalarea liniştii, a unei păci durabile, chiar dacă relative. Luaţi oarecum prin surprindere, miniştrii guvernului autoproclamat de uniune naţională, n-au avut decît a fugi să îşi salveze vieţile. Promisiunea întoarcerii a rămas ca o şoaptă, iar lichidarea unora dintre preoţii apocaliptici şi supunerea totală a răzvrătiţilor a transformat şoapta într-o parolă, un fel de salut pe care doar cei cu adevărat mobilizaţi îl mai păstrau în suflet.
Coloniile planetare şi interplanetare au fost mai puţin atinse de schismă, ştiut fiind faptul că cei trimişi în misiuni de colonizare erau recrutaţi din rîndul liber-cugetătorilor. Doar cîteva focare de tensiune au produs mici disfuncţii în activităţile economice. Coloniile solide, cum ar

fi oraşele satelit, şi-au luat în propriile mîini soarta şi, formînd guverne cu orînduiri democratice, au început o reală colaborare pentru supravieţuire. Mitul dependenţei de Terra s-a spulberat repede, chiar au fost preluate sub jurisdicţia acestora minele şi localităţile izolate de pe planetele pe care le-au revendicat.

Marea doamnă îşi făcuse apariţia în cel mai bizar mod. În toiul luptelor terestre, pe Cîmpul de Aur, numit astfel pentru bogăţia recoltelor şi întinderea imensă. Era cel de al doilea cîmp agricol experimental, în imensitatea Pacificului, iluminat noapte de noapte cu mari panouri solare. Pentru coloniştii din oraşele ce gravitau în jurul Terrei părea un loc de distracţii, mulţi îşi doreau pe ascuns să ajungă acolo cîndva. Loc al transpiraţiei şi grelelor corvoade, Cîmpul de Aur era şi cel mai temut penitenciar, unde criminalii şi apostaţii îşi duceau greul vieţii ca spăşire pentru nelegiuirile lor. Aceştia s-au răsculat şi temuta lor oştire, de o cruzime inimaginabilă, a determinat trimiterea a sute de mii de soldaţi. Dar, numeroasele partide şi fracţiuni, au dus în final la un război total, fiecare pe fiecare, transformînd cîmpul de aur în cîmp de bătălie. Luminile nopţii s-au stins odată cu degradarea economică şi politică, iar galbenul s-a transformat în roşu. Milioane de oameni şi-au găsit astfel sfîrşitul.
Ziua în care marea doamnă coborî pe pămînt era o zi a încăierării totale, a cruzimilor fără margini, luptele asemenea celor din evul mediu se duceau cu baioneta şi chiar cu unghiile şi dinţii.
Se aprinseră luminile cerului, orbitoare pentru oştenii obişnuiţi cu întunecimea fumegării şi din mijlocul acestora marea doamnă coborî şi păşi. Cu forţa privirii ce parcă avea puterea străpungerii îngenunche pe cei mai vînjoşi bărbaţi ai Pămîntului. Şi ei înţeleseră, împotrivirea nu avea rost, îşi scuturară hainele, lepădară armele la pămînt ascultînd vorbele ce păreau amplificate de înseşi urechile lor. Şi cu fiece cuvînt înţelegerea, încît la finalul discursului îşi strînseră mîinile şi păşiră încrezători alături de noua speranţă.
Despre ce s-a întîmplat atunci cu adevărat doar bătrînii mai povestesc, vorbe lăsate moştenire de la părinţi. Însă marea doamnă, la fel de tînără, continua să poarte sceptrul conducătorului unic şi de neclintit.

În sala conferinţelor reprezentanţii oraşelor aşteptau în tăcere. Se mulţumeau să privească prin hubloul transparent Pămîntul, ca o minge albastră opărită de razele Soarelui. Aşezaţi în jurul unei mese rotunde, cei doisprezece păreau desprinşi dintr-un tablou celebru, mai cu seamă datorită îmbrăcămintei pe care o purtau. De înţeles într-un mediu atît de ostil, supus radiaţiilor solare. Un singur loc liber, un scaun al cărui spătar se ridica cu mult deasupra celorlalte. Un sunet ca de trompetă anunţă intrarea lui Starabo. Şi toţi se ridicară în picioare. Era un om vînjos, între două vîrste, ridat însă prea adînc de trecerea lentă a timpului. Da, ca un stăpîn al timpului, aşa era privit acest erou al revoluţiei galbene. Se aşeză tăcut şi făcu semn binevoitor cu mîna spre ceilalţi. Îşi împreunară cu toţii mîinile pentru meditaţia înţelepciunii. Murmurul acestora cutremură masa, apoi începură să bată ritmic cu palmele, cu picioarele, ca un ritual păgîn adresat cerului. Se opriră brusc şi masa începu să se învîrtă, la început încet, apoi tot mai repede, pînă cînd pe suprafaţa acesteia apăru curcubeul. Feţele celor doisprezece căpătară culori vii, un zîmbet al satisfacţiei le apăru pe buze, apoi totul încetă şi, cu privirile calme, încuviinţară dezbaterea.
- Dragii mei, începu Starabo, şi vocea-i puternică părea amplificată artificial, e prima adunare din anul acesta marţian. După cum ştiţi, viaţa merge înainte cu relele, dar mai ales cu bunele ei. Suntem tot mai puternici, împreună ne vom putea apăra interesele şi familiile noastre. Aşa că doresc a-l întreba pe bunul nostru prieten Casian, reprezentantul oraşelor terriene, despre decizia luată în consiliul celor şapte. Sunt convins că înţelepciunea acestora îi va purta alături de noi.

- Mărite Starabo, începu omul numit, tu ştii că la noi timpul curge în alt mod, mai alert parcă. În vechea orînduire, cînd oraşele abia prindeau contur, oameni de pe întreg Pămîntul îşi căutau la noi bunăstarea. Şi asta s-a întîmplat timp de trei generaţii, pînă la marea schismă, cînd măcelul ce i-a urmat a distrus orice posibilitate a pămîntenilor de a continua deplasările spaţiale. Apoi, odată restabilite, oamenii noştri nu au acceptat supunerea pentru marea doamnă. Sîngele nostru e învechit, mare Starabo, iată-mă drept dovadă, şi îşi scoase mîinile la vedere, mîini vineţii şi fragede fără de vlagă. La noi e necesară reîmprospătarea degrabă şi, dacă voi nu o faceţi, vom apleca umerii înaintea marii doamne, cu toată temerea şi dispreţul ce i-l purtăm.
- Dragul meu Casian, se ridică Starabo, noi am luat deja o decizie în acest sens. Mii de mineri de pe Marte ar fi bucuroşi să-şi trimită odraslele la şcolile voastre renumite. Şi ar fi făcut-o de mult timp, doar lipsa banilor i-a oprit. Şi tu ştii, ei sunt făuritorii de bani. Ultimele cuvinte le spuse sacadat, scrîşnit parcă, iar cei prezenţi aplecară privirea.
După cîteva minute de linişte, un bărbat musculos, cu palmele bătătorite de muncă, se ridică şi îşi ceru voie să vorbească:
- Minele de pe Marte sunt principalul venit atît pentru noi, cît şi pentru voi. Ştim că terrienii nu au puterea fizică de a veni să lucreze, dar le oferim fiii şi fiicele noastre pentru o colaborare de durată. Dorim să ne daţi în schimb creiere, să ne împărtăşiţi cunoştinţele voastre, şi mai dorim un lucru, libera deplasare între oraşe şi zonele miniere, oamenii noştri nu cunosc frumuseţea vieţii, ei nu au loc unde să-şi petreacă puţinul timp liber.
Dezbaterile ţinură destul de mult, într-un final semnară un nou tratat de colaborare şi ciocniră paharele pentru un viitor liniştit.

Complotul de care se temea marea doamnă avuse loc chiar sub privirile trimisului său. Mauricio participase personal la consiliul celor şapte în calitate de guvernator al Oraşului Alb. Era de altfel ultimul oraş construit de către vechiul regim şi populaţia era astfel mai puţin suferindă de mutaţii genetice. Adept al retragerii în sine, inteligenţa şi ambiţia personală îl ridicară în scurt timp la rang de mare predicator. Se spune chiar că vorbele sale au dus la decizia marii sinucideri. Era cea mai comodă metodă de a-şi elimina duşmanii. Poate şi altele au fost, dar legenda astfel le menţionează. În urma decimării predicatorilor şi a unor adepţi mai radicali, singura şansă de a-şi păstra viaţa a fost căderea în genunchi. Privită ca o mare trădare de către adepţi, aceasta l-a propulsat în funcţia de guvernator al celui mai nou oraş. Căpătă încredere în faţa marii doamne prin acţiunile sale crude împotriva celor ce îl slujiseră cu ceva vreme în urmă. Şi cum trei generaţii s-au stins de la întronarea sa, supuşii aproape îl venerau. Părea de-o seamă cu marea doamnă, singurele fiinţe umane ce trăiau de pe vremea marelui război. Legenda Cîmpului de Aur, vie pe buzele tuturor, îl menţionau chiar alături de marea doamnă, coborînd din Lumină. În Oraşul Alb, legendele aveau o cu totul altă faţetă. Decizia luată la conferinţa oraşelor îi fuse adusă la cunoştinţă imediat, de însuşi Casian, însărcinat cu reprezentarea celor şapte oraşe terriene. Nu era nici o surpriză pentru Mauricio, el fiind singurul care s-a opus în plen acestei soluţii. Mai greu i se părea a se prezenta în faţa marii doamne, a-şi justifica eşecul. O mare coaliţie făcea aproape imposibil controlul total asupra omenirii. Se îmbarcă totuşi pe mica navetă de croazieră şi porni spre Pămînt. Va avea destul timp să gîndească pe drum un plan coerent care să-l dezvinovăţească.